قانون تجارت + اصلاحات و الحاقات بعدی

باب دهم ـ ضمانت ـ دهم

باب دهم ـ ضمانت

ماده 402

ماده 402 ـ ضامن وقتی حق دارد از مضمون له تقاضا نماید که بدواً به مدیون اصلی رجوع کرده و در صورت عدم وصول طلب باو رجوع نماید که بین طرفین (خواه ضمن قرارداد مخصوص خواه در خود ضمانت نامه) این ترتیب مقرر شده باشد.

ماده 403

ماده 403 ـ در کلیه مواردی که به موجب قوانین یا موافق قراردادهای خصوصی ضمانت تضامنی باشد طلبکار می‌تواند به ضامن و مدیون اصلی مجتمعاً رجوع کرده یا پس از رجوع بیکی از آن‌ها و عدم وصول طلب خود برای تمام یا بقیه طلب به دیگری رجوع نماید.

ماده 404

ماده 404 ـ حکم فوق در موردی نیز جاری است که چند نفر به موجب قرارداد یا قانون متضامناً مسئول انجام تعهدی باشند.

ماده 405

ماده 405 ـ قبل از رسیدن اجل دین اصلی ضامن ملزم به تادیه نیست ولو اینکه به واسطه ورشکستگی یا فوت مدیون اصلی دین موجل او حال شده باشد.

ماده 406

ماده 406 ـ ضمان حال از قاعده فوق مستثنی است.

ماده 407

ماده 407 ـ اگر حق مطالبه دین اصلی مشروط به اخطار قبلی است این اخطار نسبت به ضامن نیز باید بعمل آید.

ماده 408

ماده 408 ـ همینکه دین اصلی به نحوی از انحاء ساقط شده ضامن نیز بری می‌شود.

ماده 409

ماده 409 ـ همینکه دین حال شد ضامن می‌تواند مضمون‌له را به دریافت طلب یا انصراف از ضمان ملزم کند ولو ضمان موجل باشد.

ماده 410

ماده 410 ـ استنکاف مضمون‌له از دریافت طلب یا امتناع از تسلیم وثیقه ـ اگر دین با وثیقه بوده ـ ضامن را فوراً و بخودی خود بری خواهد ساخت.

ماده 411

ماده 411 ـ پس از آنکه ضامن دین اصلی را پرداخت مضمون له باید تمام اسناد و مدارکی را که برای رجوع ضامن بمضمون‌عنه لازم و مفید است باو داده و اگر دین اصلی با وثیقه باشد آن را بضامن تسلیم نماید ـ اگر دین اصلی وثیقه غیر منقول داشته مضمون‌عنه مکلف به انجام تشریفاتی است که برای انتقال وثیقه به ضامن لازم است.

نسخه مستقل این واحد حقوقی از کتابخانه نقره‌وانی ـ 1405/08/10